

Pünkösöd ünnepe - Illés palástja

Bevezető fohász: „akiben nincs Krisztus Lelke, az nem az övé.¹⁰Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test halott a bűn miatt, a Lélek élet az igazság miatt. /Róma 8,9-10/ A mi segítségünk.....

Lekció: 4Móz 11,11–17.24–29

¹¹Ezért Mózes ezt mondta az Úrnak: Miért tettél szolgálóddal ilyen rosszat? Miért nem vagy jóindulattal hozzám, miért raktad rám ennek az egész népnek a gondját? ¹²Vajon bennem fogant ez az egész nép, vagy én szültem-e, hogy ezt mondd nekem: Ahogyan a dajka viszi a csecsemőt, úgy vidd az öledben arra a földre, amelyet te ígértél oda esküvel atyáiknak? ¹⁴Nem tudom egyedül vinni ezt az egész népet, mert túl nehéz nekem.

¹⁶Azután ezt mondta Mózesnek az Úr: Gyűjts össze nekem hetven férfit Izráel vénei közül, akikről tudod, hogy a nép vénei és előljárói. Vidd oda őket a kijelentés sátrához, és ott álljanak melléd¹⁷Akkor leszálok, és beszélek ott veled. Elveszek abból a lélekből, amely rajtad nyugszik, és rájuk is kiárasztom, hogy veled együtt hordozzák a nép terhét, és ne hordozd azt egyedül.

²⁴Mózes kiment, és elbeszélte a népnek az Úr szavait, majd összegyűjtött hetven férfit a nép vénei közül, és a sátor köré állította őket. ²⁵Az Úr pedig leszállt felhőben, és beszélt hozzá. Majd elvett abból a lélekből, amely Mózesen nyugodott, és kiárasztotta a hetven vénre.

Amikor a lélek leszállt rájuk, akkor prófétáltak, de máskor nem. ²⁶Két férfi azonban a táborban maradt: az egyiknek Eldád, a másiknak Médád volt a neve. Rájuk is kiáradt a lélek, mert ők is az összeírtak között voltak, bár nem mentek ki a sátorhoz. Ők a táborban kezdtek prófétálni. ²⁷Egy szolga elfutott, és jelentette Mózesnek, hogy Eldád és Médád prófétálnak a táborban. ²⁸Akkor megszólalt Józsué, Nún fia, aki ifjúkorától fogva Mózes szolgálója volt, és ezt mondta: Uram, Mózes, tiltsd meg nekik! ²⁹De Mózes így felelt neki: Engem akarsz féltékenyen védeni? Bárcsak az Úr egész népe próféta volna, és rájuk is kiárasztaná lelkét az Úr!

Textus: 4Móz 11,12. 14, valamint Jn 14,26

¹²Ahogyan a dajka viszi a csecsemőt, úgy vidd az öledben arra a földre, amelyet te ígértél oda esküvel atyáiknak? ¹⁴Nem tudom egyedül vinni ezt az egész népet, mert túl nehéz nekem.

²⁵Az Úr pedig leszállt felhőben, és beszélt hozzá. Majd elvett abból a lélekből, amely Mózesen nyugodott, és kiárasztotta a hetven vénre. Amikor a lélek leszállt rájuk, akkor prófétáltak, de máskor nem. /Mózes ezt mondta:/ Bárcsak az Úr egész népe próféta volna, és rájuk is kiárasztaná lelkét az Úr!

²⁶A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.

Ünneplő keresztyén gyülekezet, kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Pünkösöd ünnepe sokszor úgy él bennünk, mint valami különös, távoli csoda: szélzúgás, lángnyelvek, nyelveken szólás, első prédikációk, megtérő sokaság. Pedig pünkösödnek a mélysége nem a rendkívüli jelenségekben gyökereznek, hanem abban az egyetlen kérdésben: mi történik az emberrel, amikor Isten Lelke valóban belép az életébe? Mert olyankor valami mindig megváltozik. Aki addig csak önmagát nézte, egyszer csak elkezd mások felé is figyelni, elkezd mások terhét is hordozni. Aki addig birtokolni akart, megtanul vigyázni arra a közösre, amit rábíztak. Aki addig félve hallgatott, egyszer csak megszólal, és aki addig úgy érezte, hogy egyedül van az élete terheivel, egyszer csak ráébred: nem maradt magára.

Nem véletlen, hogy a mai pünkösdi igékben többször is elhangzik a teher hordozásának kérdése. Mózes már nem bírja egyedül vezetni és irányítani a népet, mert nekik sosem jó az, ami épp van. A tanítványok nem tudják elképzelni az életüket Jézus nélkül, mert ott van a gondolataikban a veszteség, majd egy megmagyarázhatatlan jézusi jelenlét a feltámadás után, majd a mennybemenetel. Csodálat,

félelem, kételkedés, bizonytalanság uralja az életüket attól függetlenül, kinek milyen a habitusa és kinek milyen a hite.

S azt kell mondjuk, hogy ezek a jellemzők olyan nagyon közel vannak hozzánk is.

Talán mindnyájan úgy érkeztünk ma ide, hogy elfáradtunk. Belefáradtunk az emberi kicsinyességbe, a vitákba, a saját terheink hordozásába, az egymásban való csalódottságba. És ma is, ahogy egykor régen is, éppen ezekben az emberi állapotokban hangzik el Isten különös ígérete: nem hagylak benneteket magatokra.

A Szentlélek nem azért érkezik, hogy látványosabbá, csodával telivé, vagy könnyebbé tegye az életünket, hanem azért, hogy a segítőnk legyen a terhekben, hogy megtartsa az életünket, a szolgálatainkat, hogy újra megtanítson bennünket Istenre figyelni, egymást hordozni, és Krisztus békességében élni.

És olyan jó, hogy egy nagy vallási és közösségi vezető megrendítő sóhaját halljuk, akiről úgy gondolnánk, könnyű volt az Isten emberének lennie, azt mondja a mai Igében: „**Bárcsak az Úr egész népe próféta volna!**” Mert valójában ez pünkösöd legmélyebb lehetősége, hogy ne csak néhány ember hordozza az Isten ügyét, hanem egy egész közösség

tanuljon meg az ő Lelkéből élni.

A Szentlélek nem azért érkezik, hogy az életünkbe csodák költözzenek, hogy látványos dolgok történjenek velünk, hanem azért, hogy az életünket, a hitünket segítsen megtartani. Szeretne újra megtanítani arra, hogy Istenre figyeljünk, hogy segítsük és hordozzuk egymást, s mindemellett békességben tudjunk élni.

Az ember sokáig azt hiszi, hogy a hit ereje abban áll, hogy valaki soha nem rendül meg. Pedig az evangélium egészen mást mutat. A Szentírás legnagyobb emberei sem voltak rendíthetetlenek. Nem voltak erősek, sokkal inkább megsebzettek és segítségre szorulóak. Nem hősök, hanem olyanok, akik újra és újra elfáradtak. Mózes sem egy hatalmas vezetőként áll előttünk ebben a történetben, hanem egy összeroskadt emberként, aki alázattal tudja megvallani az Úr előtt: **„Nem tudom egyedül vinni ezt az egész népet, mert túl nehéz nekem.”** És milyen emberi ez a mondat. Mert a hit egyik legőszintébb pillanata az, amikor az ember nem a hibáit vallja meg, hanem azt, hogy elfáradt. Amikor el tudja mondani, hogy nem maradt ereje tovább hordozni azt, amit rábízta. Mi is sokszor érzünk hasonlót, amikor a családjaink által viselt terheinkre gondolunk, vagy amikor látjuk és szeretnénk segíteni egy beteg, vagy elveszett hozzátartozó gondjain. Amikor próbálnánk

oldani egy kapcsolat feszültségeit. S itt a templomi közegben különösképpen gondolunk arra, hogy sajnos nem mindig tudjuk megőrizni egy közösség békéjét, és nem tudjuk tovább vinni a szolgálat felelősségét. Vannak emberek, akik kívülről úgy látjuk, erős oszlopként állnak, de belül már régen összeroskadtak, mint Mózes. ***Mózes összeomlásában Isten nemcsak egy ember fáradtságát mutatja meg, hanem azt is, hogy egy közösség nem épülhet arra, hogy valakit korlátlanul terhelnek, miközben mások csak élnek abból, amit ő hordoz.***

És csodálatos dolog, hogy Isten nem szemrehányással válaszol Mózesnek. Nem azt mondja: légy erősebb, mert ezt rád bízta és te ezt vállaltad, hanem azt, hogy nem kell egyedül hordoznod. Összegyűjtök másokat is melléd. Elveszek abból a Lélekből, amely rajtad nyugszik, és rájuk is kiárasztom.

Ez a pünkösdi egyik legmélyebb előképe. A Lélek nem elfogy attól, hogy megosztatik, Isten ereje nem lesz kevesebb attól, hogy másokat is részesít benne. Sőt, éppen ettől kezd el élni a közösség. Mert az egyház nem úgy születik meg, hogy egyetlen ember mindent kézben tart, hanem úgy, hogy sokan kezdenek figyelni ugyanarra az Istenre. **Még egyszer**

hallgassuk meg: hogy sokan kezdenek figyelni ugyanarra az Istenre!

És itt hangzik el Mózes különös mondata: „**Bárcsak az Úr egész népe próféta volna!**” Mózesnek nem az az igénye, hogy minél több ember beszéljen Isten nevében, bárhol is legyenek, sokkal inkább vágyakozás egy olyan nép után, amelyik megtanul Istenre igazán figyelni. Mert a próféta a Bibliában nem elsősorban jövendőmondó, hanem olyan ember, aki meghallotta az Isten szavát, és többé nem tud úgy élni, mintha nem hallotta volna. Olyan ember, akin keresztül Isten beleszól nemcsak egy szűk gyülekezet életébe, hanem a világba, néha figyelmeztetéssel, néha vigasztalással, néha egyetlen csendes mondattal. És kedves Testvérek, vajon halljuk-e ennek nyomán a mi sóhajainkat: Bárcsak többen lennénk, bárcsak megtelne a templom, bárcsak lehetne több alkalmunk, bárcsak több hívő, megtért gyülekezeti tagra lehetne számítani! Olyanokra, akikben van imádság, alázat és tisztaság. Olyanokra, akik taníthatóak az Isten útjára, olyanokra, akik akarják is ezt megtanulni, hogy hozzá tudjanak tartozni, és Krisztus gyülekezetévé formálódjanak.

Tudatában vagyunk-e kedves testvérek annak, hogy az emberi szív milyen könnyen torzul el? Azoknak a szíve is, akik benne élnek az egyházban,

sőt, talán éppen az a legveszélyesebb, ahol az ember már régóta otthonosan mozog. Mert egy idő után természetessé válhat, hogy mindenhez hozzá lehet férni, mindenről van jogunk dönteni, mindenbe bele tudunk szólni. Közben nem vesszük észre, hogy már nem sáfárok vagyunk, hanem tulajdonosoknak képzeljük magunkat. Tudjuk, persze, hogy a templom nem a miénk, sem a kertje, sem egyéb egyházi épületek, területek, s mégis, úgy viselkedünk, mint tulajdonosok. Pedig sáfárságra kaptuk, ami azt jelenti, hogy őrizni, gondozni, építeni és szépíteni kell, s arra használni, hogy a közösség épüljön általa. De ugyanígy nem a miénk a gyülekezet sem, a szolgálat sem. Ezek is Isten által ránk bízott ajándékok. És mikor az ember elkezd tulajdonosnak hinni magát, az érdek fontosabb lesz mint a testvér, a haszon, mint a békesség, az önigazolás, mint az igazság. És talán ez az egyik legnagyobb veszélye minden közösségnek, s újra és újra visszatérő probléma, amikor már nem az a kérdés, mi szolgálja Krisztus ügyét, hanem az, hogy nekem mi éri meg.

És éppen ezért nagyon fontos, hogy lássuk, Jézus pünkösöd előtt nem egyszerűen vigasztalni akarja a tanítványokat, hanem felkészíteni őket arra, hogyan maradhatnak meg az ő közösségében akkor is, amikor emberileg minden széthullani látszik. „A

Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.”

A Szentlélek nem pusztán érzés, lelkesedés, vagy pillanatnyi vallásos hangulat, hanem az élő Krisztus jelenléte az övéi között. Ő az, aki emlékeztet nemcsak az Igére, hanem főleg arra, hogy kik vagyunk valójában. Hogy nem önmagunkéi vagyunk, hogy az egyház nem emberi birtok, hanem Krisztus teste. És amikor erről megfeledkezünk, akkor elkezdődik a közösség lassú széthullása.

Szolgálat, munka, törődés nélkül nagyon könnyű odaállni Isten hívei sorába, mert nem kerül semmibe. Sem pénzbe, sem fáradságos munkába. S nagyon egyszerű lerázni magunkról a felelősséget amikor kezd kényelmetlenné válni, mert időt és energiát kell rá áldozni. Ez akkor történik, ha nem működik az Isteni lélek, és elveszítjük a hitünket.

Kedves Testvérek, az egyik legnehezebb kérdés ma az egyházban, a gyülekezetekben: tudunk-e még együtt szolgálni? Tudunk-e még közösen hordozni terheket? Tudnunk kell, hogy a Lélek mindig közösséget teremt, az önzés mindig szétszakít. A Szentlélek nemcsak arra tanít meg bennünket, hogyan imádkozzunk, hanem arra is, hogy hogyan bánjunk egymással. Hogyan maradjunk

tisztességesek, tiszták, becsületesek, áldozatkészek? Hogyan tudjuk nem kihasználni és nem megalázni a másikat a végtelenségig. Hogyan tudjuk magunkat Isten Szentlelkének a működése előtt kitárni, s ne azt nézzük, hogy hogyan egyszerűbb az életünk, hanem azt, hogy mit vár tőlünk az Úr.

Pünkösöd Krisztusnak a lelkületét akarja megtanítani nekünk. Azt, hogy hogyan hordozzuk egymást, hogyan lássuk el a hetven vén feladatát, hogyan vezessük azokat, akiket Isten ránk bízott a megfelelő úton, és hogyan ne engedjük szétszéledni azokat, akiket sáfároknak rendelt az Úr.

Ezen az ünnepen különösen komolyan kell vennünk azt a kérdést is, kik hordozzák majd az egyház, a gyülekezet terheit a következő években. Mert a sáfárság nem tisztség, hanem lelki felelősség. Pál apostol azt mondja: „***Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségeseznek bizonyuljon.***” A hűség pedig azt jelenti, hogy az első mindig Krisztus egyháza, annak megőrzése, gyarapítása Isten ígéje alapján, és imádságos lelkülettel. Olyan sáfárookra van szükség, akik nem nem használni akarják a közösséget, hanem hordozni, s van bennük alázat hogy változzanak. Isten nem tökéletes embereket keres, hanem olyanokat, akik engedik, hogy a Lélek formálja őket.

Jézus úgy küldte a Szentlelket és úgy hagyta itt békességét tanítványaira, mint Illés Elizeusra a palástját. A palást annak a jele volt, hogy a szolgálat folytatódik, s hogy Isten nem hagyta magára népét. Hogy lesznek még emberek, akik megtérnek, akikben van hit, akik hozzá tartoznak. És ma ott áll előttünk is a kérdés: lesznek-e ilyen emberek közöttünk?

Mert ahol ilyen emberek vannak, ott még ma is történik a Lélek áradása, s ott a Lélek lassan feloldja a kemény szíveket. Ott újra megtanulnak az emberek egymásért imádkozni. Ott Krisztus jelenléte magtartja az egyházat, a gyülekezetet. És lehet, hogy maradnak terhek, konfliktusok és sebek. De mégis megszületik valami, amit a világ nem tud megadni: a bennünk lakó Krisztus békessége. Ámen.

Kezdő ima: Urunk, mennyei Atyánk, pünkösdi ünnepén alázattal érkezünk meg eléd. Köszönjük, hogy nem hagytad magára ezt a világot, és nem hagytad magukra a tieidet sem, hanem elküldted a Vigasztalót, a Szentlelket, aki ma is keres, tanít, figyelmeztet és vigasztal.

Kérünk, csöndesítsd el a szívünket, hiszen olyan sok zaj van bennünk. Sok fáradtság, sok seb, sok kimondatlan indulat, sok csalódás és sok önzés. Annyiszor hordozzuk magunkban a sértettséget, miközben egymást alig hordozzuk, olyan nehezen tudunk szolgálni. Sokszor keressük a magunk igazát, közben elveszítjük a szeretetet és a békességet. Bocsásd meg nekünk, Urunk, amikor keménnyé válik a szívünk. Amikor úgy éltünk a rád bízott ajándékokkal, mintha azok a mi tulajdonaink lennének. Sokszor történt meg a múltban, hogy nem építettük, hanem terheltük egymást. Amikor hallottuk ugyan Igédet, de nem engedték be az életünkbe. Kérünk, Urunk, könyörülj rajtunk! Taníts meg arra, hogy figyeljünk rád, s mindig kérjük a Te Lelkedet.

Kérünk, légy jelen közöttünk Igédben, Szentlelkedben,
Áldd meg ezt az istentiszteletet,
és formáld bennünket Krisztus egyházává.
Ámen.

Záró ima Urunk, mennyei Atyánk, köszönjük Neked, hogy ma is megszólítottál bennünket Igéd által. Köszönjük, hogy a Te Lelked ma is munkálkodik ebben a világban. Köszönjük Neked Mózes őszinte vallomását, amelyben egy elfáradt ember szívét láthattuk meg. És köszönjük, hogy Te nem utasítottad el, hanem mellé állított másokat, és kiárasztottad Lelkedet.

Köszönjük, hogy Te ma sem egyetlen embert akarsz terhelni, hanem közösséget építesz, és neked örömmel szolgáló szíveket keresel.

Urunk, bocsásd meg nekünk, hogy sokszor nem a Te lelkületteddel élünk. Annyiszor fontosabb nekünk a saját akaratumk, mint a másik ember békessége. Sokszor könnyebben védjük önmagunkat, mint a közösséget. Bocsásd meg, amikor keménnyé válik a szívünk, amikor ítélkezünk, manipulálunk, önzővé leszünk. Bocsásd meg azt is, amikor fáradtságunkban már nem szeretünk eléggé, és azt is, hogy sokszor a kényelmet keressük, s nem akarunk magunknak munkát, terheket. Te látod erőtlenségeinket, s téged kérünk, hogy bocsásd meg nekünk, hogy nem tudsz úgy számítani ránk, ahogy kellene.

Kérünk, Szentlelkeddel formáld bennünket. Adj tiszta szívet, alázatot, békességet és hűséget, hogy méltó sáfáraid lehessünk. Készíts bennünket a Veled való közösségre az úrvacsorában is, Ámen.

Úrvacsorai beszéd:

Textus: 1Korintus 12,12-13

12Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is.

13Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.

Kedves Testvérek!

Az úrvacsora előtt ez az Ige arra emlékeztet bennünket, hogy amikor az Úr asztalához járulunk, nem különálló magánemberekként érkezünk oda, nem elkülönült keresztyénekként, hanem Krisztus testének tagjaiként.

Bár különféle gondolatok foglalkoztatnak bennünket, különféle életutakon járunk, különféle a múltunk, terheink, sebeink, bűneink különbözőek, de mindnyájunkat ugyanúgy hív az egyetlen Úr, akiben bizodalunk van.

Hálás a szívünk más, s egy közösségként valljuk, hogy Krisztus teste megtöretett értünk, hogy a szétszakadt emberi élet újra közösségbe kerülhessen Istennel és egymással. És miközben majd kezünkbe vesszük a kenyeret és a poharat, azt is meg kell

kérdeznünk magunktól: akarunk-e valóban Krisztus testéhez tartozni? Akarunk-e nemcsak részesülni az ő kegyelméből, hanem egymást is hordozni, szeretni és megtartani?

Pünkösöd ünnepén különösen is halljuk: „*mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.*” Nem emberi jóindulat tartja össze az egyházat, hanem a Szentlélek. Ő az, aki békességet teremt ott, ahol emberileg már csak távolság van. Ő az, aki megtöri bennünk a keménységet, és emlékeztet arra, hogy mindannyian kegyelemre szoruló emberek vagyunk.

Ezért most, mielőtt az Úr asztalához járulnánk, csendesítsük el szívünket. Vigyük Krisztus elé mindazt, ami elválasztotta életünket tőle é sami megbontotta a mi emberi kapcsolatainkat. Kérjük, hogy az ő Lelke tisztítson meg bennünket, és tegye valódivá közöttünk azt a közösséget, amelyet egyedül ő tud megteremteni. Jöjjetek, valljuk meg bűneinket előtte, hogy helyreállíthasson bennünket: Ámen.

Ima úrvacsora után.

Urunk Jézus Krisztus, hálát adunk Neked, hogy ma is megterítetted asztalodat számunkra. Köszönjük a kegyelmet, hogy bennünket bűnös embereket sem vetettél el magadtól, hanem magadhoz hívtál.

Köszönjük tested és véred szent jegyeit, amelyek által újra megerősítetted irántunk való szeretetedet.

Köszönjük, hogy nemcsak emlékezni engedted, hanem közösségbe vontál önmagaddal. Köszönjük, hogy újra hallhattuk, hogy nem vagyunk magunkra hagyva, Te ma is Lelked által hordozol bennünket.

Urunk, kérünk, erősítsd meg bennünk a tőled kapott békességet, hadd induljunk ezzel otthonainkba, családjainkba, munkánkba.

Kérünk most különösen is egyházunkért és gyülekezetünkért. Készíts olyan szolgálókat, akik hűséges sáfárokként hordozzák a rájuk bízott híveket és javakat. Készíts tiszta szívű presbitereket, gondnokot, szolgálókat, akik tudnak és akarnak veled elcsendesedni, imádkozni, áldozatot vállalni és békességet keresni.

Kérünk tarts egyben bennünket, s erősíts meg a fáradtságunkban, hívj asztalodhoz mindig, amikor rászorulunk a bűnbocsánatra.

Köszönjük a Lélek áradását, kérünk általa légy velünk mindig eben a világban. Ámen.